

# Elia – nummer elleve

## *Den første feilen*

Jeff Pippenger

2023-10-15

Opprøret omkring Arons gullkalv ved begynnelsen av det gamle Israel står i profetisk overensstemmelse med Jeroboams opprør ved begynnelsen av de ti stammene i nordriket Efraim. Disse hellige historiene er forbilde på adventismens opprør i 1863.

Det finnes selvsagt andre vitner til 1863, men Aron og kong Jeroboam frembyr vitner som ligger over historien om 1863, og alle disse historiene illustrerer bevegelsen til de hundre og førtifire tusen, som er det protestantiske horn, ikke bare i de siste dagene av det sjette riket i Bibelens profeti, men helt frem til prøvetidens avslutning. Disse historiene behandler også den parallelle historien til det republikanske hornet i det sjette riket.

Det er i alminnelighet en svært vanskelig sannhet for dem som tror, at Syvendedags Adventistkirken er Guds levningsfolk ved verdens ende. Den troen er vår første feil. Det finnes intet bibelsk bevis for at den laodikeiske menighet representerer det folk som løftes opp som et banner under søndagslovkrisen. Vår første feil er å godta den falske forutsetning at dette er tilfelle. Banneret ved verdens ende består av dem som ble støtt ut av medlemmene i Satans synagoge.

Og han skal reise et banner for folkeslagene og samle Israels fordrevne og føre Judas spredte sammen fra jordens fire hjørner. Jesaja 11,12.

Det er laodikeiske adventister som støter ut dem som skal være banneret.

Hør Herrens ord, dere som bever for hans ord: Deres brødre, som hatet dere, som støtte dere ut for mitt navns skyld, sa: La Herren bli herliggjort. Men han skal åpenbare seg til deres glede, og de skal bli til skamme. Jesaja 66:5.

De som er banneret, blir kastet ut for Kristi «navns» skyld. Navnet som frembringer hatet, er Alfa og Omega, for prinsippet om Alfa og Omega er det som tydelig identifiserer hvem Syvendedags Adventistkirken representerer i Bibelens profeti. Lignelsen om de ti jomfruene representerer adventismen.

«Lignelsen om de ti jomfruene i Matteus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring.» The Great Controversy, 393.

Lignelsen ble oppfylt ved begynnelsen av adventismen, og den blir igjen oppfylt til punkt og prikke ved slutten.

«Jeg blir ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruer, fem av dem var kloke, og fem dårlige. Denne lignelsen er blitt og vil bli oppfylt til minste bokstav, for den har en særlig anvendelse på denne tid, og har, i likhet med den tredje engels budskap, blitt oppfylt og vil fortsette å være nærværende sannhet inntil tidens avslutning.» Review and Herald, 19. august 1890.

De dårlige jomfruene som våkner opp og erkjenner at de ikke har olje, er laodikeerne.

«Den tilstand i menigheten som er fremstilt ved de dårlige jomfruer, omtales også som den laodikeiske tilstand.» Review and Herald, 19. august 1890.

Kampen til de vise jomfruene, som også fremstilles som menigheten i Filadelfia, er mot en menighet som hevder å være jøder, men de er det ikke.

Se, jeg vil gjøre dem av Satans synagoge, de som sier at de er jøder, og ikke er det, men lyver; se, jeg vil få dem til å komme og tilbe for dine føtter og erkjenne at jeg har elsket deg. Åpenbaringen 3:9.

Søster White omtaler dette verset i den aller første publikasjonen etter den store skuffelsen.

«Du tenker at de som tilber ved den helliges føtter, (Åpenbaringen 3:9), til sist vil bli frelst. Her må jeg være uenig med deg; for Gud viste meg at denne klassen var bekjennende adventister, som hadde falt fra, og 'på nytt korsfestet Guds Sønn for seg selv og gjort ham til åpen skam.' Og i 'fristelsens time,' som ennå skal komme, for å vise hver enkeltts sanne karakter, vil de vite at de er forlatt for evig; og overveldet av sjele kval, vil de bøye seg ved den helliges føtter.» Word to the Little Flock, 12.

I Jesaja kapittel fem omtales for første gang sangen om vingården, som Kristus senere benyttet.

No vil jeg synge for min høyt elskede en sang om min elskede og hans vingård. Min høyt elskede hadde en vingård på en meget fruktbar høyde. Han gjerdet den inn og rensket den for steiner, og plantet den med den edleste vinstokk; han bygde et tårn midt i den og hogg også ut en vinpresse der. Så ventet han at den skulle bære druer, men den bar villdruer. Og nå, Jerusalems innbyggere og Judas menn, døm, ber jeg dere, mellom meg og min vingård. Hva mer kunne gjøres for min vingård, som jeg ikke har gjort i den? Hvorfor bar den villdruer da jeg ventet at den skulle bære druer? Jesaja 5:1–4.

Lignelsen, enten i Det gamle testamente eller i Det nye, viser at Guds menighet blir forkastet av Gud fordi den nekter å bære den frukt den ble oppreist for å frembringe. I Jesaja fem blir vingårdens straff angitt ved avslutningen av lignelsen, samtidig som det også loves å reise opp et banner for folkeslagene. Det er tydelig at vingården ikke er banneret.

Derfor er Herrens vrede opptent mot hans folk, og han har rakt ut sin hånd mot dem og slått dem; og haugene skalv, og deres døde kroppar lå som sønderrevne midt i gatene. For alt dette er hans vrede ikke vendt bort, men hans hånd er ennå utrakt. Og han skal reise et banner for folkeslagene langt borte og plystre på dem fra jordens ende; og se, de skal komme med hast, hurtig. Jesaja 5:25, 26.

Da Jesus senere sang sangen som en lignelse, var hans konklusjon like avgjørende.

Hør en annen lignelse: Det var en husbond som plantet en vingård, satte gjerde omkring den, gravde en vinpresse i den, bygde et tårn, leide den ut til vingårdsmenn og drog bort til et annet land. Da tiden for frukten nærmet seg, sendte han sine tjenere til vingårdsmennene for å få dens frukter. Men vingårdsmennene tok hans tjenere; én slo de, en annen drepte de, og en annen

steinet de. Igjen sendte han andre tjenere, flere enn de første, og de gjorde det samme med dem. Men til sist sendte han sin sønn til dem og sa: De vil ha ærbødighet for min sønn. Da vingårdsmennene så sønnen, sa de seg imellom: Dette er arvingen; kom, la oss drepe ham og ta hans arv. Og de grep ham, kastet ham ut av vingården og slo ham i hjel. Når da vingårdens herre kommer, hva vil han gjøre med disse vingårdsmennene? De sa til ham: Disse onde menn vil han føre ynkelig om, og vingården vil han leie ut til andre vingårdsmenn, som gir ham fruktene i deres tider. Jesus sa til dem: Har dere aldri lest i Skriftene: Den stein som bygningsmennene forkastet, den er blitt hovedhjørnestein; dette er Herrens gjerning, og det er underfullt i våre øyne? Derfor sier jeg dere: Guds rike skal bli tatt fra dere og gitt til et folk som bærer dets frukter. Og hver den som faller på denne stein, skal bli knust; men den som steinen faller på, skal den male til støv. Da overprestene og fariseerne hørte hans lignelser, skjønte de at det var om dem han talte. Matteus 21:33–45.

Den laodikeiske syvendedagsadventistkirke er ikke banneret som løftes opp. Vingården i de siste dager, som har vært forbilledliggjort ved det gamle Israel, er den laodikeiske syvendedagsadventistkirke; men det skal være et folk som bærer den frukt som kvalifiserer som førstegrøden, og dette er hva de hundre og førtifire tusen er.

Dette er de som ikke har gjort seg urene med kvinner; for de er jomfruer. Dette er de som følger Lammet hvor enn det går. Disse er kjøpt fri blant menneskene, som en førstegrøde for Gud og for Lammet. Åpenbaringen 14:4.

Som et banner skal de bli tatt i bruk av Husbonden for å samle inn den siste høsten. Den laodikeiske syvendedagsadventistkirken er vingården som forkastet hjørnesteinen i Moses' syv tider. Fra det tidspunkt av var det en gradvis nedstigning i stadig større og større mørke. Banneret skal være «en Isais rot». Isais rot, eller David, representerer den aller siste sannheten Jesus fremholdt for de kverulerende jødene i sin historie. Det er et symbol på prinsippet om Alfa og Omega, som de utro vingårdsmennene i både det gamle og det moderne Israel nekter å forstå.

Og på den dag skal Isais rotskudd stå som et banner for folkene; til ham skal hedningefolkene søke, og hans hvilested skal være herlig. Jesaja 11:10.

Søster White og James White fastslår klart at bevegelsen innen 1856 var blitt Laodikea; når identifiserer hun da at den noen gang tok imot budskapet til laodikeerne? Det gjorde hun aldri. Vår første feil er å godta påstanden om at Syvendedags Adventistsamfunnet har vært en seirende menighet gjennom sin historie. Det er tvert imot. Hvis vi godtar dette første feilaktige premisset, lukkes våre øyne for profetiske fakta som lærer noe annet. Søster White fastslår for eksempel gjentatte ganger at det gamle, bokstavelige Israels historie illustrerer det moderne, åndelige Israels erfaring og historie. Ofte, når hun viser til det gamle Israel som et eksempel for det moderne Israel, siterer hun samtidig apostelen Paulus' klassiske utsagn om det samme forholdet.

Men alt dette hendte dem som forbilder; og det er skrevet til formaning for oss, som verdens ender er kommet over. 1 Korinterbrev 10:11.

Apostelen Paulus sammenfatter i vers elleve de foregående ti versene.

For jeg vil ikke, brødre, at dere skal være uvitende om at våre fedre alle var under skyen, og alle gikk gjennom havet, og alle ble døpt til Moses i skyen og i havet, og alle åt den samme åndelige mat, og alle drakk den samme åndelige drikk; for de drakk av den åndelige klippe som fulgte dem, og klippen var Kristus. Men i de fleste av dem hadde Gud ikke behag; for de ble slått ned i ørkenen. Men disse ting ble til eksempler for oss, for at vi ikke skal ha lyst til onde ting, slik som også de hadde lyst til dem. Bli heller ikke avgudsdyrkere, slik som noen av dem var; som det er skrevet: Folket satte seg ned for å ete og drikke, og sto opp for å leke. La oss heller ikke drive hor, slik som noen av dem drev hor, og falt på én dag, tjuetre tusen. La oss heller ikke friste Kristus, slik som også noen av dem fristet ham, og ble ødelagt av slangene. Knurr heller ikke, slik som også noen av dem knurret, og ble ødelagt av ødeleggeren. 1 Korinterbrev 10:1–10.

Paulus og søster White bruker ikke det gamle Israel som et eksempel på et seirende og rettferdig folk. Tvert imot. Paulus sammenfatter disse første ti versene i vers elleve, og fastslår deretter i det neste verset den lærdom som det gamle Israels historie skal formidle til dem som vil se.

Derfor må den som mener at han står, passe seg så han ikke faller. 1 Korinterbrev 10:12.

Det gamle Israel gir et eksempel på et folk som var kalt av Gud, ledet av Gud, oppfylte Guds profetier og gjorde opprør mot Gud hvert skritt på veien, og til slutt korsfestet himmelens og jordens Skaper! Adventister har ingen vanskeligheter med å innrømme disse fakta om det gamle Israel, men sjelden lar de den tilsiktede advarselen bryte gjennom deres laodikeiske blindhet. De kan sitere avsnittene hvor Søster White identifiserer menigheten som Guds øyesten, og det er den, men Guds kjærlighet til sitt folk legger ikke et dekke over deres virkelige tilstand. Dem Han elsker, irrettesetter og tukter Han. Så visst som Guds menighet er Guds øyesten, sammenfattet Jesus meget klart sitt forhold til den øyestenen, sin øyesten.

O Jerusalem, Jerusalem, du som slår profetene i hjel og steiner dem som er sendt til deg; hvor ofte ville jeg ikke samle dine barn, likesom en høne samler sitt kull under vingene sine, men dere ville ikke! Se, deres hus skal bli latt tilbake til dere øde; og sannelig sier jeg dere: Dere skal ikke se meg før den tid kommer da dere skal si: Velsignet er han som kommer i Herrens navn. Lukas 13:34, 35.

Spørsmålene bør stilles: «Illustrerer Jesus virkelig enden ved begynnelsen? Illustrerer det gamle Israel faktisk det moderne Israel?» Problemet med det gamle Israel gjennom hele deres historie var at de trodde at deres herkomst beviste at de var Guds folk, og derfor at de ikke kunne være noe annet enn Guds folk. Derfor bekjente de på Jeremias tid at de var Herrens tempel.

Det ord som kom til Jeremia fra Herren, og som lød: Stå i porten til Herrens hus og rop ut der dette ord og si: Hør Herrens ord, alle dere av Juda, som går inn gjennom disse portene for å tilbe Herren. Så sier hærskares Herre, Israels Gud: Bedre deres veier og deres gjerninger, så vil jeg la dere bli boende på dette sted. Sett ikke lit til løgnaktige ord, når det sies: Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel er disse. Jeremia 7:1–4.

Den samme villfarelsen ble også understreket av Johannes Døperen.

Og de ble døpt av ham i Jordan, idet de bekjente sine synder. Men da han så at mange av fariseerne og saddukeerne kom til hans dåp, sa han til dem: Orme yngels! Hvem har advart dere om å flykte fra den kommende vrede? Bær derfor frukt som er omvendelsen verdig. Og tenk ikke at dere kan si ved dere selv: Vi har Abraham til far; for jeg sier dere at Gud er mektig til av disse steiner å oppreise barn for Abraham. Og allerede nå ligger øksen ved roten av trærne; derfor blir hvert tre som ikke bærer god frukt, hogd ned og kastet på ilden. Matteus 3:6–10.

Den samme villedede forståelsen innen adventismen som symboliseres ved uttrykket «Herrens tempel er vi», og at vi er Abrahams åndelige «ætt», er den fremste manifestasjonen av Laodikeas blindhet.

«Gud sender budbærere for å fortelle sitt folk hva de må være og gjøre for å adlyde Hans rettferdighets lover; den som gjør dette, skal også leve ved dem. De skal elske Gud over alle ting og ikke ha andre guder for Hans åsyn; og de skal elske sin neste som seg selv og gjøre mot ham som de ønsker at han skal gjøre mot dem.

«Ikke én tøddel av Guds hellige lov skal behandles lettsindig eller respektløst. De som overtrer et «Så sier Herren», står under mørkets fyrstes banner, i opprør mot sin Skaper og sin Gjenløser. De gjør krav på løftene som er gitt de lydige, idet de sier: Herrens tempel, Herrens tempel er vi, samtidig som de vanærer Gud ved å gi en uriktig fremstilling av Hans karakter, ved å gjøre nettopp de ting Han har sagt dem at de ikke skal gjøre. De reiser opp en målestokk som Gud ikke har gitt. Deres eksempel er villedende, deres innflytelse fordervende. De er ikke lys i verden, for de følger ikke rettferdighetens prinsipper.»

«Mennesker kan ikke vise større troløshet mot Gud enn ved å ringeakte det lys Han sender dem. De som gjør dette, fører de uvitende vill, for de reiser opp falske veimerker. De forvrenger stadig rene prinsipper....»

«I Den hellige skrifts ord får vi klart og tydelig vite hvorfor ødeleggelsen kom over den jødiske nasjon. De hadde stort lys, rike velsignelser og forunderlig fremgang. Men de viste seg å være utro mot det som var dem betrodd. De tok ikke trofast vare på Herrens vingård og gav ham ikke dens frukter. De handlet som om det ikke fantes noen Gud, og derfor innhentet ulykken dem.» Manuscript Releases, bind 14, 343–345.

Israel trodde at fordi de var blitt utvalgt av Gud i begynnelsen av sin historie, ville de alltid være Hans utvalgte folk. Enda verre var det at de også trodde at fordi de var Hans utvalgte folk, ville Han hedre dem, til tross for at de nektet å hedre Ham. Profetisk sett var de Hans utvalgte folk inntil de ble skilt fra Ham, men de var aldri det folket Gud hadde ønsket at de skulle være. De utvalgtes rettferdighet avgjøres ikke av hvem de måtte mene at de er. Det gamle Israel er det fremste eksempelet på Syvendedags Adventistsamfunnet, men når den falske forutsetningen godtas at de representerer de hundre og førtifire tusen ved verdens ende, blir Laodikeas blindhet åpenbart, slik det også var med det gamle Israel. Adventismen tror og lærer at de er Guds levningsfolk ved verdens ende, til tross for de klare bevisene på det motsatte.

Jo nærmere vi kommer prøvetidens avslutning, desto mer alvorlig og rett fram må budskapet til det laodikeiske folket bli. Dersom den falske forutsetningen ikke blir satt til side for sannheten, da blir

eksemplene med Aron, Jeroboam og 1863 skjult under tradisjonens og skikkens kappe. Det er for nær prøvetidens avslutning til å skjule seg under den kappen lenger.

Og dette er dommen: Lyset er kommet til verden, og menneskene elsket mørket framfor lyset, fordi deres gjerninger var onde. For hver den som gjør det onde, hater lyset og kommer ikke til lyset, for at ikke hans gjerninger skal bli avslørt. Johannes 3:19, 20.

Historien om adventismens frafall er blitt sporet i Guds profetiske Ord. Det er en profetisk realitet. Det første beviset på dette er det gamle Israel. Det gamle Israel er en historie om vedvarende og tiltagende frafall, og likevel lærer Bibelen og Profetiens Ånd at det gamle Israel er et forbilde på det moderne Israel. Så sørgelig som dette er, har det aldri vært viktigere å forstå denne sannheten enn nettopp på denne tid. Det som blir avforseglet med Jesu Kristi åpenbaring, er det faktum at adventismens historie som det protestantiske hornet løper parallelt med historien til det republikanske hornet. Begge hornene utgjør et annet vitne for hverandre, og å nekte å se ett av vitnene rett, hindrer samtidig at det andre vitnet blir erkjent.

Linjen til Aron, Jeroboam og 1863 identifiserer begynnelsen på det moderne åndelige Israel, og ved å gjøre det identifiserer de også begynnelsen på det republikanske hornet. Den tredje engels budskap er en advarsel mot å motta dyrets merke. Det er De forente stater som først vedtar en søndagslov og deretter tvinger hele verden til å gjøre det samme.

«Fremmede nasjoner vil følge De forente staters eksempel. Selv om hun går foran, vil likevel den samme krisen komme over vårt folk i alle deler av verden.» Testimonies, bind 6, 395.

De profetiske sannhetene som er knyttet til søndagslovkrisen, kan ikke skilles fra De forente staters verk. Jorddyret i Åpenbaringen tretten er det sjette riket i Bibelens profeti, som regjerer i sytti profetiske år ifølge Jesaja tjuetre. Det er jorddyret som har to horn. Sannhetene som er knyttet til forholdet mellom disse to hornene, blir nå avseglet opp, men bare for dem som velger å forstå at Jesus fullbyrder avseglingsverket av Jesu Kristi åpenbaring ved å bruke begynnelsen på en ting til å illustrere enden på en ting.

De forente stater begynte som det sjette riket i Bibelens profeti i 1798, og i løpet av de neste sekstifem årene ble de to hornene som skulle gå gjennom historien sammen, satt inn i en sammenheng som kunne gjenkjennes, men bare av dem som er villige til å se. De sekstifem årene som fremstilles i Jesaja kapittel sju, begynte i 742 f.Kr. og endte i 677 f.Kr. Fra 1798 til 1863 ble disse årene gjentatt. Disse sekstifem årene identifiserer en prosess av krise i begge horn.

I 1863 var begynnelsesperioden av de profetiske «én konges dager» i Jesaja tjuetre avsluttet, og ved dette fastsatte den de profetiske veimerkene for avslutningsperioden av «én konges dager». Avslutningen av Jesaja tjuetres symbolske sytti blir illustrert ved de første sekstifem årene. 1863 og frem til endetiden i 1989 er perioden for den laodikeiske adventistkirken, som begynte med millerittbevegelsen og ender med de hundre og førtifire tusens bevegelse. For å forstå perioden ved enden må vi forstå perioden ved begynnelsen. Adventismen kan ikke gjøre dette, for dens begynnelse er kjennetegnet ved dens forkastelse av Moses' ed, som identifiserer nettopp de sekstifem årene som representerer adventismens og De forente staters begynnelse og ende.

Av denne grunn, og dette er en grunn av høy viktighet, har denne artikkelen forsøkt å fastslå ett profetisk faktum som nå blir avseglet av Løven av Judas stamme. Faktum er at dersom du er uvillig til å erkjenne at Syvendedags Adventistsamfunnet alltid har vært i den laodikeiske tilstand, da er du logisk ute av stand til rett å dele adventismens historie, og uten rett å dele adventismens historie er du ute av stand til rett å identifisere republikanismens horn.

For dersom de, etter å ha unnsloppet verdens besmittelser ved kunnskapen om Herren og Frelseren Jesus Kristus, igjen blir innviklet i dem og overvunnet, da er det siste blitt verre for dem enn det første. For det hadde vært bedre for dem ikke å ha kjent rettferdighetens vei, enn, etter at de har kjent den, å vende seg bort fra det hellige bud som ble overgitt til dem. Men det er gått dem etter det sanne ordspråk: Hunden vender tilbake til sitt eget spy, og den vaskede purken til å velte seg i sølen. 2 Peter 2:20–22.